

гдѣ то, като поправи кораби те си: и обнови за себе съ прѣсны вужды за патуванѣ то, трягна въ Септемврій въ 6-ый день. Тука Господствен-но бѣше началъ откровенно то патуванѣ: зашто Коломбъ плавающій право камто занадъ, остави обыкновеный путь на мореплаванѣ то, и влѣзе въ непроходимы, и незнайныя починны. Первый день, понеже бѣше тишина, мало нѣщо патуваха, обаче вторый день выше нехся виждаха Канарійскыи те острови, и много отъ корабленницы те оскорблени, и начумерени, много ся бояха за тая дерзость, начналися да удратъ груди те си, и да плачатъ, понеже мысляха чы никога выше не щеха да видятъ суха земля. А Коломбъ утѣшаваше ги, и имъ ся обѣщаваше добръ конецъ, и голѣмо богатство, благополучия те оныя мѣста, въ кои то ги водеше. Отъ това извѣстїе корабленниковъ своихъ. Коломбъ много разо ся научи, чы треба да е готовъ, не само за неизбежныи те муки на това патуванѣ, но и за колко то вѣроятно, было да му докара неученїе то, и страха корабленниковъ, разумѣлъ оице за да соверши намѣренїе то си му требуваше, и художество то, чрезъ кое то за да управлява теловѣчески те духове, по много нежели корабленно то искусство, и дълтелно то юначество.

Обаче по благополучїю, и за себе, и за держава та, коя то слугуваше близо що имаше запаленно сердце, и юнашкїй духъ, остроенъ, имаше и други разны добродѣтелиства. — Извѣстно